AVROTROS
VRIJDAG
CONCERT

vrijdag 4 november 2022, 20.15 uur
inleiding Bart de Graaf 19.30 uur
series Muzikale Meesterwerken / Radio Filharmonisch Orkest
TivoliVredenburg Grote Zaal, Utrecht

ELLA VAN POUCKE
'ARTIST IN RESIDENCE'

In de pauze signeert Ella van Poucke cd's in de foyer

Radio Filharmonisch Orkest
Karina Canellakis, dirigent
Ella van Poucke, cello

Willem Pijper 1894-1947
Zes symfonische epigrammen 1928
Grave • Grazioso • Molto tranquillo • Allegro assai • Adagio molto • Pesante, maestoso

Pjotr Iljitsj Tsjaikovski 1840-1893
Variaties over een rococo-thema in A opus 33 1876
voor cello en orkest

podiuminterview met Ella van Poucke

pauze

Anton Bruckner 1824-1896
Symfonie nr. 9 in d 1887-1896 (Kritische Neuausgabe Nowak/Cohrs)
Feierlich, misterioso
Scherzo: Bewegt, lebhaft - Trio: Schnell, Scherzo da capo
Adagio: Langsam; feierlich

Dit concert is live te beluisteren via NPO Radio 4 en live te bekijken via de website ▸ www.nporadio4.nl/live. Presentatie: Leonard Evers

AVROTROS · TIVOLI VREDENBURG · npo radio 4

GEEF OM
DE TOEKOMST
VAN KLASSIEK

Support klassieke talenten en geef hen het podium dat ze verdienen

Word lid voor slechts 10,- per jaar

AVROTROS geeft jonge talenten, zoals de 23-jarige pianiste Yang Yang Cai, een uniek podium door met hen professionele opnames te maken. Hiermee presenteren zij zich via radio en tv aan het grote publiek. Zo kunnen zij zich ontwikkelen en waarborgen wij de toekomst van klassieke muziek in Nederland.

Word nu lid en ontvang 3 x per jaar ons magazine inclusief talent-cd (ook als download).

Kijk op: avrotros.nl/geefomklassiek

AVROTROS

Ella van Poucke

ELLA VAN POUCKE ARTIST IN RESIDENCE

Enkele jaren geleden heeft celliste Ella van Poucke met veel succes deelgenomen aan het talenttraject AVROTROS Klassiek presenteert! Dit seizoen is zij als artist in residence van het AVROTROS Vrijdagconcert te horen in vier concerten. Vanavond begeleidt het Radio Filharmonisch Orkest haar in Tsjaikovski's virtuoze *Rococo-variaties* en later in het seizoen in het zo geliefde *Celloconcert* van Dvořák. In de twee kamermuziekconcerten die Ella heeft samengesteld vertolkt ze onder meer Bachs *Tweede cellosuite*, Schuberts *Strijkkwintet* met een droombezetting, Ravels Cubaans getinte *Habanera*, de laat-romantische *Cellosonate* van Rachmaninov en een nieuw werk van Maxim Shalygin.

'Van begin af aan wist ik dat ze een bijzonder talent was.'
Gary Hoffman, meestercellist en pedagoog

vrijdag 10 februari 2023
Ella van Poucke & friends

Stephen Waarts en
Mairead Hickey viool
Georgy Kovalev altviool
Gary Hoffman en
Ella van Poucke cello

Bach Tweede cellosuite in d BWV 1008
Reger Eerste strijktrio
Schubert Strijkkwintet in C

vrijdag 3 maart 2023
Kamermuziek met Ella van Poucke & Caspar Vos

Ella van Poucke cello &
Caspar Vos piano

Nin Suite Espagnole
Shalygin Nieuw werk voor cello en piano (wereldpremière, opdrachtwerk AVROTROS Vrijdagconcert)
Ravel Pièce en forme de Habanera
Rachmaninov Twee stukken opus 2 / Sonate in g opus 19

vrijdag 17 maart 2023
Ella van Poucke speelt Dvořák

Radio Filharmonisch Orkest
Bas Wiegers dirigent
Ella van Poucke cello

Torvund A Walk into the Future (Nederlandse première)
Dvořák Celloconcert
Rachmaninov Symfonische dansen

PIJPER - TSJAIKOVSKI - BRUCKNER

‘Weet je dat wanneer ik Mozart speel, ik me opgewekter en jonger voel?’, schreef Pjotr Iljitsj Tsjaikovski. Daarom bracht hij een verre groet aan Mozart met zijn *Variaties op een rococo*-thema, een werk voor cello en orkest, elegant, gracieus en dansant. Franz Liszt was bij de première en zei: ‘Dit is nou echt muziek!’

Soliste vanavond is Ella van Poucke, dit seizoen ‘artist in residence’ bij het AVROTROS Vrijdagconcert. Vooraf gaat muziek van Willem Pijper voor het 40-jarig jubileum van het Concertgebouw in 1928. En na de pauze Anton Bruckners smartelijke afscheid van de wereld en het leven.

Willem Pijpers Epigrammen

‘Behangerszoon uit Zeist nu al muziek-icoon’ - zó had een schreeuwerige krantekop uit 1918 kunnen luiden. De aandacht gold dan ook het fenomeen Willem Pijper (1894-1947). Dirigent Willem Mengelberg had met zijn Amsterdamse Concertgebouworkest Pijpers *Eerste symfonie* al in 1917 uitgevoerd - kort na diens afstuderen als componist. En een jaar eerder had het Utrechts Stedelijk Orkest onder Jan van Gilse - wiens meedogenloze criticaster hij later in een verbitterde pennestrijd zou blijken - al Pijpers *Fêtes Galantes* voor zang en orkest in première gebracht. Nu, in het jaar 1918 diende zich nog een opmerkelijk nieuwsfeit aan: de vierentwintigjarige werd aangesteld als leraar compositie aan het Conservatorium van Amsterdam. Vanaf 1930 ruilde hij die positie in voor het directeurschap van het Rotterdams Conservatorium.

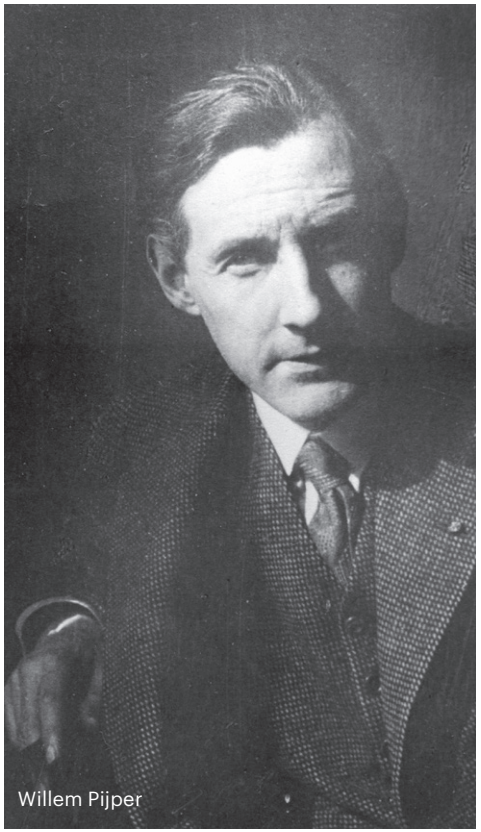

Willem Pijper

Zijn ster zou stralen boven het Nederlandse muziekleven gedurende het hele Interbellum. Tijdens de Tweede wereldoorlog velde hem echter een ziekte en in zelfverkozen eenzaamheid sloot de componist in 1947 voorgoed zijn ogen. Dat Pijper ook een geprononceerde literaire ader had, blijkt - behalve uit zijn werk als recensent en de omgang en samenwerking met literaire grootheden als Simon Vestdijk - wel uit de titel van misschien wel zijn beste orkestwerk: de *Zes symfonische Epigrammen* uit 1928. Het was een tijd van omdenken in heel muzikaal Europa: waarom zou een symfonie per se lang van stof moeten zijn? Met zijn ‘kiemceltheorie’ gaf Pijper zichzelf een instrument, waarmee hij vrijelijk door de toonsoorten heen kon paraderen. Nu nog de concieze literaire vorm van het puntdicht of epigram erbij en Pijpers muziek begon opeens zowaar een beetje op de muziek van de Schönberg-school af te stemmen, klanken die in het Nederland van toen als ‘ultramodern’ werden bestempeld. Maar de epigrammen van Pijper klinken lang niet zo abstract als de experimenten van de Weners.

Het was een tijd van omdenken in heel muzikaal Europa: waarom zou een symfonie per se lang van stof moeten zijn?

Zo bewaren deze woordloze ‘puntdichten’ van Pijper een anekdotische, verhalende karakteristiek: met zijn gepuncteerde koperklanken klinkt het broeierige ‘Grave’ welhaast oorlogszuchtig. Het lijkt naadloos over te gaan in de priemende klanken van het daaropvolgende ultrakorte ‘Grazioso’ dat trouwens niet echt sierlijk van aard is. Het ‘Molto tranquillo’ klinkt dan weer Frans en dromerig met een mysterieus einde voor de basklarinet. Jagende strijkers karakteriseren het onstuimige begin van het wederom zeer korte ‘Allegro assai’ dat gevolgd wordt door een rustgevend ‘Adagio molto’ waarin een vioolsolo opklinkt. Wederom sluit de basklarinet af om plaats te maken voor een afsluitend zwaarwichtig ‘Pesante, maestoso’ dat qua expressie teruggrijpt op het strijdvaardig klinkende eerste deel.

Tsjaikovksi eert Mozart

Veel had Pjotr Iljitsj Tsjaikovski (1840-1893) niet op met de componisten van het zogenaamde ‘Machtige Hoopje’, een vijftal dat de Russische kunstmuziek met volksmuziek van eigen bodem wilde aanlengen. Nee, Tsjaikovski, bleef liever een negentiende-eeuwse academicus met een nette conservatoriumopleiding en een oor dat hij vooral naar de verfijnde Parijse cultuur deed hangen.

Vlak voor hij zijn beroemde *Vioolconcert* schreef, dat volgens de Weense criticus Eduard Hanslick overigens ‘stonk’, gaf de componist in 1876 gehoor aan het verzoek van Wilhelm Fitzenhagen - een virtuoos cellist en collega-docent aan het Moskous conservatorium - om eens iets voor cello te schrijven. Het werden de *Rococo-variaties*, op een thema dat Tsjaikovski zelf voor de vuist weg bedacht in de stijl van zijn afgod Mozart. Heel klassiek dus, met een nette indeling in periodes van vier en acht maten, maar o zo gevaarlijk: het nestelt zich in je brein en het wil er niet meer uit. De acht variaties die Tsjaikovski er op entte, vormen een grote uitdaging voor elke cellist.

Om zeker te zijn dat ze ook wel technisch uitvoerbaar zouden zijn, kreeg de cellist ze voor publicatie toegestuurd. Helaas ging Fitzenhagen er mee aan de haal door er het nodige in te veranderen. Pas rond het midden van de vorige eeuw kennen we de partituur zoals Tsjaikovski die aanvankelijk in gedachten had: met bijvoorbeeld acht variaties in plaats van zeven.

Met een regelmatig terugkerend segment voor de houtblazers zoomt Tsjaikovski elke variatie netjes af en de cello laat zich binnen die afgezoomde perkjes van alle kanten horen. Omspelingen worden gevolgd door razendsnelle toonladderfiguren, zangerige passages op de lage snaren brengen de nodige rust, tot ineens trillers in ijle hoogte de luisteraar doen opschrikken. Smeltende tonen, dubbelgrepen en verschillende solistische cadensen bekronen het geheel in tal van wervelende passages van laag naar hoog en vice versa. Deze *Rococo-variates* zijn hèt visitekaartje van de virtuoze cellist.

Pjotr Iljitsj Tsjaikovski

Bruckners afscheid

Eduard Hanslick, de zojuist genoemde muziekrecensent van de Weense Neue Freie Presse, had wel meer op zijn geweten dan een of twee venijnige bonmots. Met name hij was het geweest die in de jaren 1870 bij de hoog oplopende controverse tussen 'Wagnerianer' en 'Brahmsianer' een spilfunctie innam, waarbij hij ondubbelzinnig de kant van de Brahms-aanhangers koos. Hanslick stond op de bres voor muziek die niets wilde betekenen, die geen verhaal wilde vertellen, want dat was juist wat 'Neutöner' als Wagner en Liszt propageerden.

Nee, alleen 'trillende lucht' zonder bijbedoelingen smaakte hem

Nee, alleen 'trillende lucht' zonder bijbedoelingen smaakte hem, liefst in de oude zakken van de gebruikelijke vormentaal van sonate, scherzo en rondo. In het zog van die polemiek kreeg ook de Wagner-bewonderaar en toch al niet heel zelfverzekerde Anton Bruckner (1824-1896) het flink voor de kiezen in de pers van het Wenen van die dagen. Spotprenten tonen Bruckner wandelend over de Weense Ring, met een stoet van recensenten achter zich aan, met de veder in aanslag. Na de uitreiking in 1886 van een medaille van verdienste aan de schuchtere componist sloot de keizer de audiëntie af en stelde de obligate vraag, of hij verder nog iets kon betekenen. 'Ach als u als Keizer er eens voor zou kunnen zorgen, dat mijnheer Hanslick niet meer zo slecht over mij schrijft' schijnt Bruckner toen gemummeld te hebben. Toch schreef Hanslick naar aanleiding van Bruckers *Achtste symfonie* bijna lovend: 'het is niet onmogelijk dat voor deze kattenjammer-stijl die uit chaotische dromen lijkt voortgekomen, een toekomst is weggelegd'.

Die toekomst kwam er vooral in de twintigste eeuw, toen Bruckners eigen handschriften met hun orgel-achtige manier van orkestreren recht werd gedaan in wetenschappelijke uitgaven en toen het besef groeide dat Bruckner in zijn grote werken allesbehalve een slaafse navolger van de Wagner-school was.

Uiteindelijk bedacht de Keizer zijn bedeesde onderdaan vorstelijk. Voor zijn laatste jaren liet hij hem een appartement gebruiken in het beroemde Belvedère-slot, een zeer prominente plek in de stad. Hier werkt Bruckner vanaf 1895 aan de voltooiing van zijn *Negende symfonie*. Hier groeide het besef dat hij die niet meer zou voltooien. Van het laatste deel zijn er schetsen in overvloed, wat aanleiding gaf tot een hausse aan componisten die het werk postuum voor hem wilde klaren.
Meestal wordt het werk echter als torso gespeeld: met een plechtig en mysterieus eerste deel, een jagend en opruiend scherzo als tweede deel - beide in de toonsoort d-klein, met een merkwaardig uitstapje naar een getokkeld Fis-groot in het middendeel van dit Scherzo - en een langzaam en wederom plechtig Adagio in een stralend E-groot als besluit. Soms klinkt daarna ook wel als grootse Finale nog Bruckners eigen 'Te Deum' - een idee dat hem nog bij leven werd aangereikt door dirigent Hans Richter en waarmee hij schijnt te hebben ingestemd, als het niet anders kon.

Wie de machtige koperblazerspartijen in de lang uitgesponnen symfonieën van Bruckner beluistert, heeft er moeite mee zich daarbij zo'n bedeesd, onderdanig figuur voor te stellen. We moeten er voor hoeden van dit beeld een karikatuur te maken: grote successen oogstte Bruckner met zijn orgel-improvisaties in Parijs en Londen, en tot zijn bewonderaars en ondersteuners behoorde al vroeg Gustav Mahler, die als jonge man Bruckers colleges aan de universiteit aandachtig toehoorde. En last but not least, de componist wist tot wie hij zich richtte: nadat hij zijn *Zevende* en *Achtste symfonie* al aan Koning Ludwig van Beieren en Keizer Franz had opgedragen, liet hij zijn arts weten: 'En nu draag ik mijn laatste werk op aan de koning der koningen, aan de lieve God, in de hoop dat hij mij genoeg tijd geeft om het werk af te maken.' Die laatste vrome wens is niet in vervulling gegaan.

Kees Arntzen

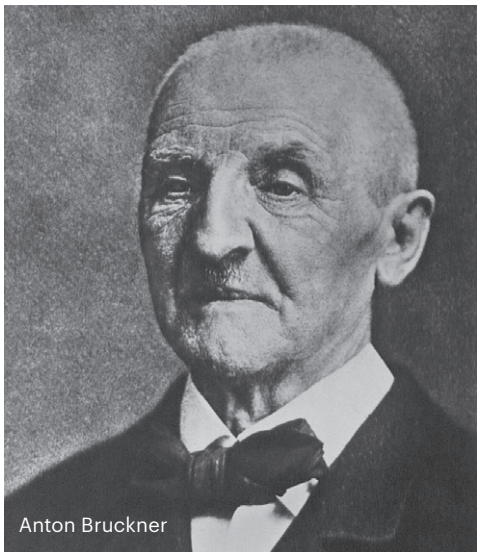
Anton Bruckner

KLASSIEKE PODCASTS

Een podcast beluisteren kan altijd en overal. Je hebt alleen een telefoon, tablet of laptop nodig en een goede koptelefoon. En wat is nou fijner dan luisteren naar klassieke muziek en verhalen over klassieke muziek? Hierbij een selectie van de klassieke podcasts van AVROTROS.

Klassieke Mysteries – *Voorspelde Mozart zijn eigen dood?* In de podcastserie 'Klassieke Mysteries' duiken presentator Ab Nieuwdorp en collega Rebecca van der Weijde in de vreemde en spannende verhalen rondom de dood van klassieke componisten. Voorspelde Mozart zijn eigen dood? Waarom werd Haydn postuum onthoofd? En wie vergiftigde Beethoven? Verlies je in de spannende verhalen en krijg meteen een grote dosis klassieke muziek mee.

Kalm met Klassiek – *Je dagelijkse klassieke rustpunt!* In de drukte, haast en hectiek van het dagelijks leven is het af en toe goed even stil te staan. Pas op de plaats, rustig ademhalen en tot jezelf komen. En wat past daar beter bij dan klassieke muziek? Presentator Ab Nieuwdorp kiest elke werkdag een rustig en kalmerend klassiek werk uit, waarbij je even helemaal tot jezelf kunt komen. In sommige afleveringen vertelt Ab over meditatie of mindfulness, maar vaak klinkt vooral de mooie, ontspannende muziek.

In de gloednieuwe podcast *'Rachmaninov... Aangenaam!'* - onderdeel van de reeks **Ken je componisten** - neemt presentator Hans van den Boom je mee door het leven en de muziek van de Russische componist Sergej Rachmaninov. In zeven afleveringen zet Hans op een luchtige manier het volledige leven van Rachmaninov uiteen, en hoor je fragmenten uit alle 45 opusnummers van de componist. Van de serie genoten? Luister dan ook eens naar het eerste seizoen, *'Gustav Mahler... Aangenaam!'*

De klassieke podcasts van AVROTROS zijn te beluisteren via NPO Radio 4, Apple Podcast, Spotify of de RSS-feed.

nporadio4.nl/podcasts

Volg AVROTROS Klassiek:

avrotros.nl/klassiek

UITVOERENDEN

Karina Canellakis. dirigent

- de in New York geboren Karina Canellakis is sinds 1 september 2019 de nieuwe chef-dirigent van het Radio Filharmonisch Orkest, en zo de eerste vrouwelijke chef-dirigent van Nederland
- Karina Canellakis studeerde af aan het Curtis Institute of Music in Philadelphia en de Juilliard School in New York
- ze maakte in maart 2018 een uitzonderlijk debuut met het Radio Filharmonisch Orkest in Utrecht en Amsterdam, met werken van Britten, Sjostakovitsj en Beethoven
- Karina Canellakis is de winnaar van de Sir Georg Solti Conducting Award 2016
- ze maakte haar Europese dirigeerdebuut in 2015 met het Chamber Orchestra of Europe in Graz, ter vervanging van wijlen Nikolaus Harnoncourt en keerde terug om Concentus Musicus Wien te dirigeren in vier symfonieën van een Beethovencyclus
- naast chef-dirigent van het Radio Filharmonisch Orkest is ze vaste gastdirigent van het London Philharmonic Orchestra en vaste gastdirigent van het Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin (RSB)
- dit seizoen maakte ze haar debuut met het Gewandhausorchester Leipzig, het Chicago Symphony Orchestra en het HR-Sinfonieorchester (Frankfurt Radio) en keerde ze terug naar het Symphonie-orchester des Bayerischen Rundfunks (Beierse Radio), Los Angeles Philharmonic, San Francisco Symphony en Orchestre de Paris
- in de zomer van 2021 debuteerde ze met de Boston Symphony in Tanglewood, het Cleveland Orchestra op het Blossom Festival, het Orchestre National de France op het St. Denis Festival, en voerde ze de Negende symfonie van Beethoven uit met de Wiener Symphoniker als de laatste van "9 Beethoven-symfonieën uit 9 verschillende Europese steden" live op ARTE

Karina Canellakis © Mathias Botho

- op het operapodium dirigeerde Karina Canellakis een nieuwe productie van Tsjaikovski's Jevgeni Onegin in het Théâtre des Champs-Élysées in Parijs, met het Orchestre National de France
- ze leidde 'haar' Radio Filharmonisch Orkest in het Concertgebouw met Janáčeks *Kát'a Kabanová*
- en ze dirigeerde veelgeprezen producties van Mozarts *Don Giovanni*, *Die Zauberflöte*, *Le nozze di Figaro*, David Langs *The Loser* en Peter Maxwell Davies' *The Hogboon*
- Karina Canellakis was de eerste vrouw die in 2019 de 'First Night of the BBC Proms' in Londen dirigeerde met het BBC Symphony Orchestra
- en ze was de eerste vrouw die ooit het Nobelprijsconcert dirigeerde met het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Stockholm in 2018
- in het Vrijdagconcert dirigeerde Karina Canellakis afgelopen seizoen vier concerten met o.m. muziek van Keuris, Szymanowski, Schumann, Janáček, Dvořák, Roukens, Boulanger, Berlioz, Wantenaar, Skrjabin, Stravinsky, Bartók en Beethoven

Ella van Poucke, cello

- de Nederlandse celliste Ella van Poucke (1994) is dit seizoen artist in residence bij het AVROTROS Vrijdagconcert
- Ella van Poucke werd geboren in een gezin van musici; haar moeder speelt altviool, haar vader trompet en haar broer piano
- op zesjarige leeftijd begon ze met cello spelen, had les bij Rosalie Seinstra, celliste van het Jenufa strijkkwartet, op het Hellendaal vioolinsituut in Rotterdam
- vanaf haar tiende studeerde ze aan het Koninklijk Conservatorium (Den Haag) en later aan het Conservatorium van Amsterdam bij Godfried Hoogeveen

Ella van Poucke © Presnyakov Music Productions

- ze debuteerde in Het Concertgebouw toen ze tien was in Vivaldi's *Dubbelconcert* samen met Colin Carr
- ze studeerde verder aan de Kronberg Academy bij Frans Helmerson (2010-2016) en in Brussel bij Gary Hoffman
- in 2015 won zij de 1e prijs van het International Isang Yun Cello Concours, en de Leopoldium Award, in 2014 de speciale prijs van de Grand Prix Emanuel Feuermann, in 2013 de Prix Nicolas Firmenich en de 1e prijs van het Prinses Christina Concours en in 2012 was zij Dutch Musician of the Year
- Ella van Poucke concerteert in Nederland, Europa en de VS, en maakte in 2017 haar debuut bij het Brussels Philharmonic in BOZAR
- in 2012 gaf ze tijdens de Cello Biënnale Amsterdam een première van het celloconcert dat voor haar werd geschreven door de Finse componist Uljas Pulkkis
- in 2013 en 2014 werd zij uitgenodigd om in het Concertgebouw Amsterdam Carte Blanche-concerten te geven
- in de zomer van 2017 was Ella van Poucke Young artist in residence tijdens de NJO Muziekzomer, en in 2018 artist in residence van het Grachtenfestival
- Ella van Poucke verzorgt regelmatig recitals met pianist Jean-Claude Vanden Eynden en met haar broer de pianist Nicolas van Poucke en was te gast op tal van internationale festivals

Radio Filharmonisch Orkest

- het Radio Filharmonisch Orkest (RFO) is opgericht in 1945 en is een onmisbare schakel in het Nederlandse muziekleven
- het speelt naast het grote symfonische repertoire meer dan elk ander Nederlands symfonieorkest muziek van dit moment
- het RFO speelt geregeld premières van opdrachtwerken in de omroepseries AVROTROS Vrijdag concert en NTR ZaterdagMatinee
- het orkest bereikt jong publiek in vernieuwende concertformats als Pieces of Tomorrow en Out of the Blue
- vrijwel alle concerten worden rechtstreeks uitgezonden op NPO Radio 4
- het RFO wordt sinds 1 september 2019 geleid door de Amerikaanse chef-dirigent Karina Canellak is, de eerste vrouwelijke chef-dirigent van een Nederlands symfonieorkest

▸ www.radiofilharmonischorkest.nl

Wordt u ook vriend van het Radio Filharmonisch Orkest?

▸ www.radiofilharmonischorkest.nl/vrienden-van-het-rfo

AVROTROS
VRIJDAG
CONCERT
DÉ KLASSIEKE START
VAN JE WEEKEND
▸ www.avrotrosvrijdagconcert.nl
AVROTROSvrijdagconcert
@vrijdagconcert
vrijdagconcert.avrotros
AVROTROSVrijdagconcert

AVROTROS VRIJDAG CONCERT

VOLGENDE CONCERTEN

vrijdag 11 november 2022, 20.15 uur
TivoliVredenburg, Utrecht

Utrecht 900 jaar

Holland Baroque
Nederlandse Bachvereniging
Nederlands Kamerkoor
Kathedrale Koorschool Utrecht
Kathedrale Koorschool Suriname

Philipp Ahmann dirigent
Dorothee Mields sopraan
Christopher Ainslie altus
Zachary Wilder tenor
Nicholas Mogg bas

Händel Utrecht Te Deum
Marais uit Alcyone: Tempeste
Rameau uit Naïs: Ouverture
Rameau uit Dardanus: Tambourin pour les peuples differents
Sint Maartenliederen
Erik van der Horst Sint Maaaaaarten! & De stad is nu van ons
Händel Utrecht Jubilate

vrijdag 18 november 2022, 20.15 uur
TivoliVredenburg, Utrecht

Connesson & Beethoven 9

Radio Filharmonisch Orkest
Groot Omroepkoor

Krzysztof Urbański dirigent
Klaas-Jan de Groot koordirigent
Simona Saturova sopraan
Esther Kuiper mezzosopraan
Maximilian Schmitt tenor
Markus Marquardt bas

Connesson Heiterkeit (Nederlandse première)
Beethoven Negende symfonie

Terugluisteren

Wilt u nagenieten van het AVROTROS Vrijdagconcert of bent u benieuwd naar de interviews met de dirigent, de componist of een solist? Luister dan terug (onder Uitzending Gemist) op
▸ nporadio4.nl/avrotrosvrijdagconcert
Of luister en kijk naar de vele klassieke muziekconcerten die AVROTROS heeft geregistreerd op YouTube via
▸ www.youtube.com/avrotrosklassiek